

jeho služebním povinnostem jako státního zaměstnance, o zjištění, že program strany zahrnující protistátní cíle byl ve výtahu obsažen v členské knížce vydané také st-li a že pouhé rozpuštění schůze, které se mohlo státi z různých příčin, nemohlo by ještě býti podnětem k úsudku o protistátní její činnosti a k vystoupení ze strany, kdyby st-l nebyl j i n a k o její činnosti nic nevěděl. Že by tato zjištění byla neúplná nebo v odporu se spisy a závěr nelogický, stížnost nenamítá a nss neshledal, zejména když zůstalo stížností neotřeseno zjištění žal. úřadu, že st-l projevil protistátní smýšlení i svými výroky. Také nijak nevyvrací stížnost tvrzení nař. rozhodnutí, že není povinností úřadu upozorňovati zaměstnance na možnost, že by se určité jejich jednání přičilo jejich služebním povinnostem, a že úřad není vázán žádnou lhůtou pro stíhání služebních deliktů vzniklých porušením jich služebních povinností. Nemůže proto st-l z nedostatku takového upozornění, resp. z uplynutí delší doby od vystoupení ze strany nic ve svůj prospěch vyvoditi.

Konečně vytýká stížnost nezákonnost nař. rozhodnutí proto, že považuje pro případ st-lův za nepoužitelné předpisy zákona č. 201/1933 Sb. o rozpouštění stran, ač prý zákon ten byl vydán za účelem úpravy poměrů po rozpouštění stran, zvláště ve příčině dřívějšího členství, a ač stanoví, že za příslušníka strany ve smyslu tohoto zákona má býti považován jen ten, kdo jest organisovaným členem strany nebo jím byl v posledních 6 měsících před rozpouštěním. Nelze prý tedy proti st-li zakročiti, ježto přestal býti členem strany již před 7 měsíci před rozpouštěním, a nelze se opíratí jen o předpisy služ. pragm., aniž byl vzat zřetel na zákony, které v tomto případě platí bezpodmínečně pro všechny státní občany, zvláště když prý služ. pragm. v tomto směru žádných ustanovení nemá. K této námitce dlužno především konstatovati, že nař. rozhodnutím nebyl st-l uznán vinným, že »jest« členem strany DNSAP., nýbrž že jím b y l v době asi od roku 1931 do jara 1933, což st-l nijak nepopírá. Pokud tedy stížnost dovozuje, že nemá st-l býti za člena strany považován vzhledem k ustanovení § 20 odst. 2 a) zákona č. 201/1933 Sb., miji se tato námitka skutečným obsahem nař. rozhodnutí, které nijak nevyslovalo, že st-le za člena považuje. Ostatně zákon č. 201/1933 Sb. upravuje toliko všeobecně »zastavování činnosti a rozpouštění politických stran« — jak svědčí jeho nadpis — a důsledky s tím spojené, ale nedotýká se nijak zvláštních povinností, které ukládají speciální zákony státním zaměstnancům na základě jich s l u ž e b n í h o p o m ě r u a nevyklučuje nijak disciplinární stíhání jich podle služ. pragm. č. 15/1914 ř. z.

Č. 12.906.

Řízení správní: * Pokutu pro svévoli podle čl. 10 odst. 4 org. zákona č. 125/1927 Sb. pro svévolné zavdávání příčiny k řízení lze uložití jen v konkrétním řízení pro svévolné vyvolání tohoto řízení.

(Nález z 20. května 1937 č. 12.867/37.)

V ě c: František E. v Terezíně proti rozh. zem. úřadu v Praze z 23. února 1934 o uložení pořádkové pokuty.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. úřad v Litoměřicích vyslovil výměrem z 13. května 1932, že odsuzuje st-le pro přestupek čl. 10 odst. 4 org. zákona, t. j. pro svévolné zavdávání příčiny k úřednímu řízení, k peněžité pokutě 1.000 Kč.

St-lovo odvolání zamítl zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím jako bezdůvodné, vysloviv, že st-l soustavným podáváním stížností zavdává příčinu k úředním řízením, takže nutno tuto jeho činnost označiti jako svévolnou, což vyplývá jednak z nesčetného počtu podaných jím odvolání a stížností, kterými zaplavuje a obtěžuje jak obecní úřad v Terezíně, tak státní politické úřady, jednak z toho, že převážná většina těchto stížností musila býti jako bezdůvodná nebo pro nedostatek legitimace zamítnuta. K námitkám st-lovým podotkl zem. úřad, že nepřichází v úvahu oprávněnost či neoprávněnost jednotlivých jeho odvolání, nýbrž jedině celkový ráz jeho činnosti, kterou zaneprázdňuje úřady a tím ruší chod veřejné správy měrou neodpovídající nijak prospěchům, kterých pro sebe nebo spoluobčany může dosíci, nebo škodě, kterou může odvrátiti.

O stížnosti uvážil nss: — — —

Nař. rozhodnutím byla st-li uložena pořádková pokuta podle čl. 10 odst. 4 org. zákona č. 125/1927 Sb. pro svévolné zavdávání příčiny k úřednímu řízení. Že jde o svévolnou činnost st-le, to podle názoru žal. úřadu vyplývá jednak z toho, že st-l podal nesčetný počet odvolání a stížností, kterými zaplavuje a obtěžuje jak obecní úřad v Terezíně, tak státní politické úřady, jednak z toho, že převážná většina těchto stížností musila býti jako bezdůvodná nebo pro nedostatek legitimace zamítnuta. Podle toho je tedy žal. úřad toho právního názoru, že pro úsudek, je-li v činnosti st-le spatřovati svévolné zavdávání příčiny k úřednímu řízení ve smyslu ustanovení čl. 10 odst. 4 org. zákona, dlužno za relevantní pokládati nerozlučně jednak počet podaných stížností, jednak skutečnost, že z celého počtu jím podaných stížností převážná většina musila býti zamítnuta pro bezdůvodnost nebo pro nedostatek legitimace. Proti právnímu názoru, že pro otázku, jde-li o svévoli ve smyslu cit. ustanovení zákona, je rozhodným počet podaných stížností a odvolání, namítá st-l, . . . že počet podaných odvolání a stížností nemůže býti považován za relevantní skutečnost při právním posouzení otázky, je-li činnost st-lovu možno označiti za svévolnou ve smyslu ustanovení čl. 10 odst. 4 org. zákona, jak se mu za vinu klade, a namítá dále, že k počtu podaných odvolání a stížností nezavdal sám příčiny. Otázku však, kdo zavdal příčinu k velkému počtu stížností a odvolání, bylo by uvažovati teprve v druhé řadě za předpokladu, že primární předpoklad, že pro právní posouzení věci je rozhodujícím počet podaných odvolání a stížností, ukáže se správným, neboť v opačném případě, nebyl-li počet ten pro právní posouzení případu podle zákona

vůbec rozhodným, odpadla by eo ipso i potřeba zjistiti, kdo k počtu tomu zavládal příčinu. V řečené primární otázce uvážil pak nss:

Pořádková pokuta byla uložena podle čl. 10 odst. 4 org. zákona pro svévolné zavdávání příčiny k úřednímu řízení. Zákon v odst. 4 stanoví: »K zajištění nerušeného chodu řízení může úřad těm, kdo řízení ruší, po bezvýsledném napomenutí uložiti pořádkové pokuty do 2000 Kč, v případě nedobytnosti vězení do pěti dnů a po případě naříditi, aby se vzdáli. Stejně může zakročiti proti tomu, kdo svévolně zavdává příčinu k řízení nebo je protahuje nebo bez dostatečného důvodu nevyhoví příkazům v řízení vydaným«. Jak již z úvodní části první věty tohoto ustanovení je patrné (»K zajištění nerušeného chodu řízení . . .«), má zákon na mysli provádění určitého řízení. Tak je tomu i podle druhé věty, zvláště závěrečných slov, kde zákon mluví o nevyhovění příkazům v řízení vydaným. Z toho plyne, že slova zákona: »Stejně může úřad zakročiti proti tomu, kdo svévolně zavdává příčinu k řízení . . .«, dlužno vykládati tak, že úřad provádějící určité řízení může potrestati pořádkovým trestem v zákoně uvedeném toho, kdo k tomu to řízení svévolně zavládal příčinu . . . Víže tedy zákon uložení pořádkového trestu na konstatování této svévole v určitém řízení. Stačí tedy, že k jednomu určitému řízení byla svévolně zavládnuta příčina. Koná-li úřad několik řízení v důsledku většího počtu podaných stížností nebo odvolání, může sice uložiti pořádkový trest jedním aktem, ale musí výslovně uvést, chce-li potrestati st-le podle cit. ustanovení, ke kterým řízením a z kterého důvodu zavládl st-l svévolně příčinu. Není tudíž podle zákona rozhodným, kolik bylo vyvoláno řízení v důsledku většího počtu stížností neb odvolání, neboť počet těchto stížností neb odvolání nerozhoduje, nýbrž rozhodným jest, kterými konkrétními stížnostmi neb odvoláními byla zavládnuta svévolně příčina k řízení. Odchylný právní názor žal. úřadu, který pro to, jde-li o svévolné zavdávání příčiny k úřednímu řízení, pokládá za relevantní také počet podaných odvolání a stížností, je právně mylný, a nař. rozhodnutí na tomto názoru spočívající nezákonné.

Č. 12.907.

Policejní věci: I. Rozsudkem vydaným po zrušení trestního příkazu podle § 67 pol. tr. řádu č. 65.000/1909 (R. T. 136/1909) může býti obviněný odsouzen za přestupek, na nějž onen trestní příkaz vůbec nezněl. — II. Řidiče, jenž nechá státí automobil delší čas na veřejné cestě, nelze trestati ani za přestupek § 130 zák. čl. I:1890, ani za přestupek § 3 statutu zemplinské župy č. 367-1445/1890.

(Nález z 21. května 1937 č. 12.717/37.)

Věc: MUDr. Bartoloměj J. v Ujaku proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 11. června 1934 o policejních přestupcích.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.